॥ ६१ ॥ ६२ ॥ तंजहितवसायकस्त्वत्पुत्रमेवहिंसिष्यतिनतुमामित्यर्थः ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ एवमुक्तावामदेवेनस्तंभितहस्तपादोराजोवाच इक्ष्वाकवइति ॥ ६७ ॥ संस्पृश्यहत्वा एनसोब्रह्म

बिभेषिचेत्त्वमधर्मान्नरेंद्रप्रयच्छमेशीघ्रमेवाद्यवाम्यौ॥ एतच्छ्रुत्वावामदेवस्यवाक्यंसपार्थिवःसूतमुवाचरोषात् ॥ ६१ ॥ एकंहिमेसायकंचित्ररूपंदिग्धंविषेणाहरसंगृहीतं॥ येनविद्धोवामदेवःशयीतसंदश्यमानःश्वभिरार्तरूपः॥६२॥ वामदेवउवाच जानामिपुत्रंदशवर्षंतवाहंजातंमहिष्यांश्येनजितंनरेंद्र॥ तंजहित्वंमद्वचनात्प्रणुन्नस्तूर्णंप्रियंसायकैर्घोररूपैः ॥६३॥ मार्कंडेयउवाच एवमुक्तोवामदेवेनराजन्नंतःपुरेराजपुत्रंजघान॥ ससायकस्तिग्मतेजाविसृष्टःश्रुत्वादलस्तत्रवाक्यंबभाषे ॥ ६४ ॥ राजोवाच इक्ष्वाकवोहंतचरामिवःप्रियंनिहन्मीमंविप्रमद्यप्रमथ्य ॥ आनीयतामपरस्तिग्मतेजाःपश्यध्वंमेवीर्यमद्यक्षितीशाः॥६५॥ वामदेवउवाच यत्त्वमेनंसायकंघोररूपंविषेणदिग्धंममसंदधासि॥ नत्वेतंत्वंशरवर्षंविमोक्तुंसंधातुंवाशक्यसेमानवेंद्र॥६६॥ राजोवाच इक्ष्वाकवःपश्यतमांगृहीतंनवैशक्नोम्येषशरंविमोक्तुं॥ नचास्यकर्तुंनाशमभ्युत्सहामिआयुष्मान्वैजीवतुवामदेवः ॥ ६७ ॥ वामदेवउवाच संस्पृश्यैनांमहिषींसायकेनततस्तस्मादेनसोमोक्ष्यसेत्वं ॥ ततस्तथाकृतवान्पार्थिवस्तुततोमुनिंराजपुत्रीबभाषे॥ ६८॥ राजपुत्र्युवाच यथायुक्तावामदेवाहमेनंदिनेदिनेसंदिशंतीनृशंसं ॥ ब्राह्मणेभ्योमृगयतीसूनृतानितथाब्रह्मन्पुण्यलोकंलभेयं॥ ६९॥ वामदेवउवाच त्वयात्रातंराजकुलंशुभेक्षणेवरंवृणीष्वाप्रतिमंददानिते॥ प्रशाधीमंस्वजनंराजपुत्रिइक्ष्वाकुराज्यंसुमहच्चाप्यनिंद्ये॥ ७० ॥ राजपुत्र्युवाच वरंवृणेभगवंस्त्वेवमेषविमुच्यतांकिल्बिषादद्यभर्ता॥ शिवेनचाध्याहिसपुत्रबांधवंवरोवृतोह्येषमयाद्विजाग्र्य ॥७१॥ मार्कंडेयउवाच श्रुत्वावचःसमुनीराजपुत्र्यास्तथास्त्वितिप्राहकुरुप्रवीर॥ ततःसराजामुदितोबभूववाम्यौचास्मैप्रददौसंप्रणम्य ॥ ७२ ॥ इतिश्रीमहाभारतेआरण्यकेपर्वणिमार्कंडेयसमास्यापर्वणिमंडूकोपाख्यानेद्विनवत्यधिकशततमोऽध्यायः॥ १९२॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायनउवाच मार्कंडेयमृषयोब्राह्मणायुधिष्ठिरश्चपर्यपृच्छन्नृषिःकेनदीर्घायुरासीद्वकोमार्कंडेयस्तुतान्सर्वानुवाच॥ १ ॥ महातपादीर्घायुश्चबकोराजर्षिर्नात्रकार्याविचारणा॥ २ ॥

हत्याध्यवसायजात्पापात् ॥ ६८ ॥ एनंनृशंसंभर्तारंदिनेदिनेसूनृतानिकल्याणकराणिवाक्यानिसंदिशंतीतिसंबंधः ब्राह्मणेभ्योमृगयतीब्राह्मणान्सेवितुमिच्छंती ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ इत्यारण्यकेप० नै० भा० द्विनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९२ ॥ ॥ ७ ॥ मार्कंडेयमृषयइत्यादेरध्यायस्यतात्पर्यंब्रह्मविद्यालब्धंचिरजीवित्वमपिदुःखमिश्रमतोविदेहकैवल्यमेव श्रेष्ठमिति ॥ १ ॥ २ ॥

Digitized by Google